

Luna Tatjana Val

ČUDOVIŠTA

Kad sam bila jako mala, čudovišta nisu imala lica. Stvarno nisu.

"Laku noć, zlato", rekla bi mama, pa ugasila svjetlo. Za koji trenutak bi se mrak čvrsto uhvatio za sva četiri kutka moje sobice, a iz njega bi pokuljala čudovišta. Smjestila bi se ispod kreveta gdje su pitomo odrađivala svoje postojanje.

Zadržavala sam dah da mi ne čuju disanje, ali sam nekako naslućivala da ih privlači ubrzani *tam-ta-dam* mog srca.

Navlačila bih pokrivač preko glave. Gušila bih se ispod njega.

Jako se dobro nije znalo što se zapravo dogodi, ako ti samo nožni prstić izviri izvan zone pokrivača.

Pridržavala sam se tog pravila pa sam preživjela.

Kad sam bila mala, čudovišta su se drugačije odijevala. Stvarno jesu.

Vrstu koja se oblačila u slikovnice, riješila sam tako da sam ih prije mraka potrpala u ladicu koja se mogla zaključati. "Klik!", zavrnila bih ključem.

Ladica se tresla i napuhavala od bijesa, ali problem je bio riješen.

S vrstom koja je obitavala u knjigama, bilo je već malo teže.

Pred spavanje bih hrpice knjiga razmjestila pod noge ogromne fotelje. To je izvrsno funkcioniralo. Čula sam ih kako šapćući vrište. Fotelja je škripala, drvo pucketalo, ali van nisu mogli.

I to sam uspješno preživjela.

Kad sam bila nešto manje mala, čudovišta su pokuljala iz televizora. Ozbiljno.

Tu isprva nisam znala što ću. Trebalo je dobro razmisliti.

Jednom prilikom, nakon izlaska iz kina, mama mi je kupila lutkicu s likom najstrašnijeg filmskog čudovišta. To je bilo pravo rješenje!

Zgrabila sam svaku priliku da mamu i sve ostale odrasle odvučem za ruku u pohod na trgovine s igračkama. Skupiti ih što više, postala je moja glavna obrambena zadaća.

Tako zaključani u lutkama i plišancima nisu mi mogli ništa. Po istom principu djelovalo je i ako objesim postere s njihovim likovima na zid.

Bila sam tako ponosna.

Postala sam majstor preživljavanja.

Kad sam bila puno manje mala, otkrila sam protučudovišna oružja.

Svjetlosni mač iz *Zvezdanih ratova* stigao mi je kao poklon za rođendan. Osjećala sam se kao ratni veteran postavljajući ga na zid iznad kreveta gdje je već bio pričvršćen čarobni štapić. Sad mi se više ništa strašno i nepredviđeno nije moglo dogoditi. Koje olakšanje! Uspješno sam preživjela većinu strahota djetinjstva i reklo bi se da su najgore godine iza mene.

Budućnost je bliještala poput mača.

Kad sam bila sasvim malo velika, bojno polje se preselilo van zidova moje sobice.

Škola, jedinice iz matematike, razredne dogodovštine i razne druge obaveze donijele su nove borbe, pobjede i poraze.

Soba prepuna poraženih čudovišta tad mi se činila kao oaza mira. Najviše sam uživala u svom utočištu u dane kad nisam bila raspoložena za bitke s onu stranu zidova. Sobica kao neprobojna tvrđava čvrsto je čuvala i mene, i moje mirne snove.

U to vrijeme prvi put sam smjela ostati sama kod kuće. Osjećala sam se tako odraslom pripremajući si večeru i spremajući se za spavanje.

Još nisam ni potpuno usnula, kad su tišinu prazne kuće prekinuli koraci koji su se uspinjali stepeništem.

Navukla sam pokrivač preko glave, za svaki slučaj.

Je li to neka nova vrsta čudovišta? Nešto sa čime nisam dosad imala posla?

Ušlo je u moju sobu i uključilo televizor na najglasnije.

Prožela me jeza, žmarci su strujali tijelom. Nisam se usudila pomaknuti, zaustavila sam dah. *Tam-ta-dam, tam-ta-dam, tam...!* Možda me ne primijeti.

Strgnulo mi je pokrivač, ogromnom šakom mi začepilo usta, a drugom krenulo trgati pidžamu. Otimala sam se tako snažno da su čudovišta zaključana u lutkama poletjela s kreveta po čitavoj sobi. Izmakla sam se na trenutak i pritom srušila televizor. Bacala sam knjige prema čudovištu, kao i sve drugo što sam mogla dohvatiti. Opirala sam se žestoko, ali to ga nije zaustavilo. Uskoro sam se našla licem pritisnuta uza zid, s jednom rukom zavrnutom iza leđa. Drugom, još slobodnom, grebala sam po zidu derući postere i tad sam napipala mač.

Snaga svih netom oslobođenih čudovišta moje sobe slila se u oružje u mojoj ruci. Čvrsto sam ga stegnula, strgnula sa zida i svom snagom njime opalila čudovište po glavi. Zateturalo je, pustilo me iz ruku i srušilo se na pod.

Brzo sam upalila svjetlo da konačno vidim što me to napalo.

Kad sam bila mala, čudovišta nisu imala poznata lica. Stvarno nisu.